

Adevărul creștin

Sfințenia Duhului

Ce te face deosebit?

**Cum m-am întors
la Dumnezeu**

**Despre depresie
în lumina Scripturii**

Văzând în nevăzut

Nr. 4 | 10

Octombrie - Decembrie

Cuprins

3 Recuperări - Bogățiile lui Hristos

Dumitru Cornilescu, traducere Petru Ion

5 Recuperări - Sfințenia Duhului

Teodor Popescu

6 Ce te face deosebit?

Mihai Socoteanu

8 Cum m-am întors la Dumnezeu

Emanuel Vilciu

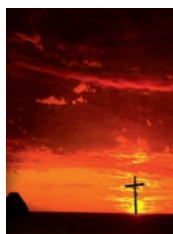
12 El ne-a născut din nou...

Teodor Popescu

13 Filă de jurnal... - de la întuneric la lumina Lui

Daniel Crăciun

15 Despre depresie în lumina Scripturii

Gary E. Gilley, sursa: ResurseCrestine.ro

18 Unde privește mai întâi Dumnezeu

Sinclair Ferguson, sursa: rcrwebsite.com

20 Părinților, urmați pilda lui Dumnezeu!

Șerban Constantinescu

22 Văzând în nevăzut

Dan Mircea Popa

24 Din toată inima...

Nicolae Moldoveanu

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Șerban Constantinescu,
Daniel Crăciun, Dan Mircea Popa,
Petru Ion, Mihai Socoteanu,
Ortansa Stângă, Emanuel Vilciu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 4 /2010, Octombrie - Decembrie.
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri inedite, pentru cei mai mulți dintre cititori creștini din România, ale celor doi pionieri ai trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Teodor Popescu și Dumitru Cornilescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Dumitru Cornilescu

Bogățiile lui Hristos

Efesenii 3.8: „... bogățiile nepătrunse ale lui Hristos ...”

Când este vorba de Dumnezeu nu există lucruri mici.-- Hudson Taylor

Domnul Hristos, care locuiește în noi, are plinătatea inexprimabilă a Tatălui. Cât de prețios este să știm că, din momentul în care Domnul Isus Hristos locuiește în noi, toate aceste comori ne aparțin!

Să ne imaginăm că un om sărac are un prieten intim, care este atât de bogat încât deține milioane și milioane. Acest prieten vine într-o zi cu toate bogățiile lui la cel sărac și locuiește împreună cu el toată viața. Omul sărac rămâne sărac. Dar, prin faptul că cel bogat locuiește cu el, acesta devine părtaș la bunurile prietenului său. Prin prezența milionarului cu toate bogățiile lui în casa celui sărac acesta din urmă devine un om bogat.

La fel experimentăm și noi în viața creștină. În noi înșine, în natura noastră, suntem și rămânem slabi și săraci. Dar prin primirea Domnului Isus în ființa noastră, deci prin locuirea Lui în noi, devenim din punct de vedere spiritual milionari, deținători ai bogățiilor nemăsurate ale Celui care locuiește în noi. Domnul Hristos locuiește în noi prin Duhul Său cel Sfânt, deschide prin acesta toate comorile de bogăție ale Harului Său.

Printre aceste bogății se găsește, de exemplu, darul răbdării.

Viața cotidiană nu este simplă și nici ușoară. Trăim în această lume împreună cu oameni care ne chinuiesc și ne fac viața grea. Relațiile în familie, problemele în serviciul nostru ne pot istovi. Devenim

deseori atât de obosiți încât ajungem, cum se spune,

cu nervii la pământ. Avem nevoie de răbdare pentru a nu fi doborâți. De unde

să luăm această răbdare de nebiruit? Domnul

Hristos din noi, El care locuiește în ființa noastră,

este un izvor inepuizabil de răbdare. Prin credința

nestrămutată că Domnul Hristos locuiește în noi

și că nu ne va lăsa putem deveni tot mai răbdători și

vom putea ajunge oameni care nu vor mai rosti niciun

cuvânt nepotrivit, nici chiar împotriva unui om care se comportă deosebit de

rău cu noi. Vom deveni capabili să nu mai murmurăm și vom fi totdeauna de

acord cu ceea ce ne dă Dumnezeu, cu alte cuvinte vom accepta totdeauna voia

lui Dumnezeu în viața noastră personală. Vom fi eliberați de acea gândire venită dintr-un cuget rău. Vom învăța ca totdeauna și peste tot să fim în slujba Domnului Isus și permanent să facem ce a făcut El când a trecut prin situații asemănătoare stării prin care trecem noi.

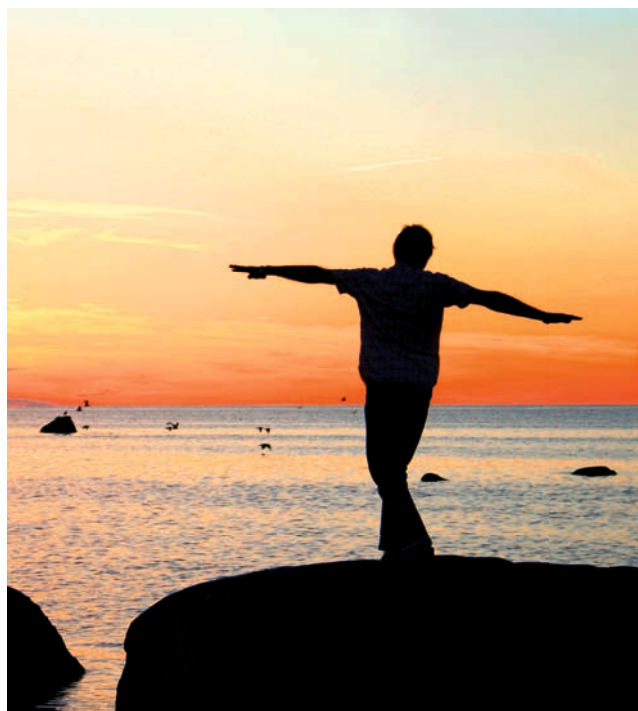
Suntem deja astfel de oameni credincioși? Atunci e bine! Avem cu adevărat suficientă răbdare în viața de zi cu zi? E bine!

Dar să nu uităm! Prin noi înșine nu vom putea să facem nimic, iar Dumnezeu nici nu ne cere să depunem în acest sens prin noi înșine astfel de eforturi pentru că El știe de ce suntem în stare. El cunoaște temperamentul fiecăruia dintre noi. El știe că nu suntem în stare prin noi înșine să rămânem totdeauna liniștiți. De aceea El, Dumnezeu Tatăl, ne-a dat pe Fiul Său, pe Domnul Isus, ca Acesta să locuiască în noi, și Domnul Isus are o așa mare bogăție de răbdare încât noi, cei în care locuiește El, prin credință, să fim cu adevărat oameni răbdători.

Un om credincios, impulsiv prin temperamentul lui, s-a încurcat odată într-o discuție, devenind din ce în ce mai violent. Când și-a dat seama că și-a pierdut controlul, devenind vulcanic, a strigat: „Doamne Isuse, Tu, Mielul lui Dumnezeu, liniștește-mă!” Eu aș fi spus mai complet astfel: „Doamne Isuse, revarsă peste mine izvorul dulce al Cuvântului Tău, dătător de pace și liniște! Te rog să intervii Tu când sunt violent și când sunt stăpânit de furie, ajută-mă să mă pot opri și să mă pot stăpâni ! O, Miel al lui Dumnezeu, liniștește-mă Tu!” După o astfel de rugăciune vom experimenta că Domnul Isus care locuiește în ascuns în ființa noastră va străpunge cu răbdarea Lui starea agitată a vieții noastre, dând la iveală bogăția inepuizabilă a răbdării Lui.

Prin locuirea în noi a Domnului Isus avem însă și alte comori: de exemplu bogății de *putere*. Există oameni care sunt dotați cu forțe fizice de invidiat. Dar Dumnezeu ne-a dăruit, prin locuirea în noi a Fiului Său, bogății de *putere* mult mai mari. Domnul Hristos locuind în noi ne dă putere și ne ajută să rămânem curați într-o lume murdară din cauza păcatului. Eu însumi,

cu propria putere, nu aș putea să reușesc să înving ispitele de care sunt înconjurat. Dacă am sesiza acest lucru, nu am mai spune: „Nu pot!”, ci aș continua spunând: „... dar Domnul Hristos care

locuiește în mine poate!” Domnul Hristos locuind în noi este izvorul ascuns al puterii inepuizabile. În părtășie cu El, putem totul, pentru că El este biruitorul.

Cât de nepătrunse sunt bogățiile Domnului Isus Hristos!

Dumitru Cornilescu
16 ianuarie 1938

Nota traducătorului:

Articol preluat cu permisiune din revista „Unter dem Kreuz“ („Sub cruce”) nr. 3 din 16 ianuarie 1938 - Ländli - Elveția.

Traducere de Petru Ion - petru.deutsch@yahoo.

Sfințirea Duhului

1 Petru 1.2

Apostolul Petru spune aici cum se face nașterea din nou: după știința mai dinaintea lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos (vers. 2). Apostolul Pavel vorbește despre lucrul acesta în felul lui; evangheliștii vorbesc în felul lor și toți laolaltă vorbesc despre el. Alegerea și faptul că sunteți credincioși le datorați harului lui Dumnezeu, care i-a ales pe cei mai păcătoși. Accentuez asupra acestui lucru ca să nu vă mândriți vreodată că sunteți credincioși, ci să ziceți mai degrabă: *„Numai prin harul lui Dumnezeu sunt mântuiți; El a lucrat. Lăsat în voia mea, mă duceam de răpă, fără să mă interesez de Dumnezeu, de judecată, de mântuire.”*

„Prin sfințirea lucrată de Duhul.” În grecește este *„sfințirea Duhului”*, dar este bine dat și în traducerea pe care o avem. Ca să înțelegem mai bine sfințirea Duhului, să luăm o pildă din Vechiul Testament.

Avraam, care era bătrân, dorea să-l vadă căsătorit pe fiul său, Isaac. A chemat pe robul său Eliezer și l-a trimis departe, în Padan-Aram, ca de acolo să aducă soție fiului sau. Eliezer a luat tocmai de acolo pe Rebeca și a adus-o la Isaac. Pe drum, despre ce va fi vorbit Eliezer cu ea? Desigur, despre stăpânul lui: că Isaac este așa și așa, că are multe bogății. Eliezer l-a zugrăvit frumos în fața ochilor Rebecăi. Când s-au apropiat de locul unde era Isaac, îl găsesc că ieșise să cugete în taină, sau să mediteze, pe câmp. Rebeca s-a

dat jos de pe cămilă, și-a pus voalul și așa a fost adusă la Isaac. Punerea voalului pe față însemna: de acum nu exist decât pentru soțul meu!

Lucrarea pe care a făcut-o Eliezer o face Duhul Sfânt. El aplică astăzi Cuvântul lui Dumnezeu unui suflet sau altuia. Dumnezeu face să fie vestit Cuvântul Lui, iar Duhul Sfânt spune omului: *„Tu ești așa!”* Sufletul se vede descoperit și îi este teamă și rușine, și-ți spune: *„Vai de mine, toată viața mi-a fost dată pe față!”*

O femeie, când prin lucrarea Duhului Sfânt s-a văzut în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, a spus, în urmă, credincioasei care o adusesese la adunare:

- Dar bine, se face așa ceva? Mă poftești la adunare, iar pe de altă parte te duci și spui aceuia de acolo toată viața mea?

- Nu, n-am făcut lucrul acesta; nu obișnuiesc eu să fac așa ceva, a răspuns aceea.

- Am văzut bine cum numai de mine vorbea și numai la mine se uita...

Așa lucrează Duhul lui Dumnezeu! Proorocul Natan i-a spus lui David: *„Tu ești acela!”*.

Iar tot timpul cât suntem pe cale, străini și călători pe pământ, Duhul Sfânt ne vorbește despre Domnul Isus, călăuzindu-ne în Cuvânt. El este blând și smerit cu inima, este plin de iubire, are mare slavă, S-a dus să ne pregătească loc... Duhul Sfânt face ca inimile noastre să ardă de dorință după Domnul Hristos.

***

Ce te face deosebit?

Trăim într-o lume marcată de frământări, violență, materialism și imoralitate, unde credincioșii sunt chemați să fie deosebiți prin viața lor, să aducă valorile cerului în mediul unde Dumnezeu i-a pus. Oamenii sunt mult prea obișnuiți cu pământescul și vor remarca imediat un caracter creștin schimbat și modelat de Domnul Isus, care iese din tiparele efemerului, aducând lumina cunoașterii lui Hristos într-o lume ce băjbăie în întuneric.

Când Petru și Ioan au fost trași la răspundere în fața Sinedriului (Faptele Apostolilor 4.1-22) pentru vindecarea ologului din naștere, felul de vorbire și comportare al apostolilor a dus la o singură concluzie: mai-marii lui Israel au priceput că acești doi oameni fuseseră cu Isus. Lumea te remarcă dacă ești creștin, dar acesta este doar un aspect. Este cu totul altceva când cei din jurul tău observă că în viața ta este o legătură zilnică,

puternică, de părtășie cu Domnul Isus. Suntem ființe limitate și nu putem trăi pe termen lung în contul unor experiențe de credință anterioare sau a ceea ce am acumulat din Cuvânt mai recent. Avem nevoie de o părtășie zilnică cu Domnul, de împărtășire permanentă a puterilor noastre, să umple El ființa noastră cu prosperitatea Cuvântului Său și atunci cei din jur vor remarca ceva deosebit în viața noastră, Îl vor remarca pe El în noi, și acesta nu spre lauda noastră, ci spre slava Lui.

Cuvântul pune o întrebare în 1 Corinteni 4.7: „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” Oamenii vor să fie deosebiți prin hainele pe care le poartă, mașina pe care o conduc, casa în care stau, poziția socială pe care o dețin etc. Căutăm și noi cumva să ieșim în evidență prin aceste lucruri materiale? Temporar, ele te pot face deosebit înaintea

oamenilor. Dar înaintea cerului? Pe noi ne face deosebiți înaintea oamenilor și a cerului doar o Persoană, Domnul Isus Hristos. De aceea apostolul, inspirat, întreabă cine și nu ce „*te face deosebit*“?

Apostolul continuă subliniind că toate lucrurile care ne fac deosebiți le-am primit de la Domnul, nu sunt de la noi. Credinciosul are nevoie de acest timp zilnic de comuniune cu Domnul, în care să primească din plinătatea Lui, har peste har, iar cei din lume și frații de credință vor putea observa că el a fost cu Isus. Moise când a primit tablele Legii a stat în prezența Domnului patruzeci de zile și, când a coborât în tabără, pielea feței lui strălucea. Ce experiență de excepție! (Exod 34.29) De ce strălucea fața lui? Pentru

că vorbise cu Domnul. Fața noastră nu trebuie să exprime îngrijorare și frământare, tristețe și apăsare. Fața noastră trebuie să exprime pace, bucurie și lumină, dovadă a părtășiei noastre cu Domnul, iar oamenii vor înțelege că am fost cu Isus, așa cum se exprimă Cuvântul.

Cu ani în urmă, un credincios român a trebuit să facă o operație pe creier în Franța. Nu era o operație ușoară, dar dumnealui era așa de plin de pace, de liniște încât chirurgul care trebuia să-l opereze a venit și l-a întrebat: „*Domnule, cum se face că aveți lumină pe față?*“ Fratele nu era conștient de acest aspect, dar cei din jur l-au remarcat. Erau acea lumină și pace ce izvorăsc din încrederea în Domnul și din părtășia cu El, iar fratele nostru a putut fi o frumoasă mărturie și cu acest prilej pentru Evanghelia Domnului Hristos. Operația a fost un succes, fratele a trăit mulți ani după aceea, rămânând un bun lucrător

pentru Domnul, iar chirurgul care l-a operat a decedat înaintea dumnealui.

Ce exprimă fața noastră? Pace, bucurie, lumină? Așa să ne ajute Dumnezeu!

Un ultim exemplu este cel din viața lui Petru, când era în curtea marelui preot, cu prilejul lepădării sale de Domnul. Petru nu a putut rămâne neremarcat, el fusese cu Învățătorul său mai mult de trei ani, iar exemplul Domnului influențase profund viața sa. Cei din jur au înțeles că și el era ucenicul lui Isus prin vorba lui care-l dădea de gol, cum spune textul biblic (Matei 26.73). Nu aș înțelege de aici doar că Petru avea un accent specific galileean, ci și faptul că felul lui de a vorbi amintea de Domnul Isus.

Cum este limbajul nostru? Trăim într-o lume cu un vocabular atât de viciat și

colorat. Cuvintele pe care le rostim zilnic sunt ele calme, liniștite, blânde, sfinte și dau har celor ce le aud? Felul de exprimare curent al unui credincios va deconspira în mod profund cantitatea și calitatea timpului de părtășie cu Domnul. Sigur, educația cizelează substanțial exprimarea unui om, dar cel mai frecvent doar în aspectul ei formal. Consistența spirituală a exprimării unui credincios va fi determinată de timpul petrecut cu Domnul.

Dumnezeu să ne ajute să ne adăpăm zilnic din izvorul nesecat al părtășiei cu Domnul, să primim de la El lucrurile care ne fac cu adevărat deosebiți, iar acestea să atragă și alte suflete la Domnul.

A young boy with short brown hair, seen from behind, is walking away on a dark asphalt path. He is wearing a white cable-knit sweater and light-colored trousers. He carries a large brown teddy bear under his left arm and a red patterned bag in his right hand. The path is flanked by tall dry grass and trees under a clear blue sky. A long shadow of the boy is cast on the path to his right.

Când m-am întors la Dumnezeu?

Motto: „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră!” (Matei 3.8)

In tinerețile mele m-am întors la Dumnezeu de vreo 4-5 ori: cu dată, cu notarea acesteia în caiet, cu rugăciunea de a-mi fi iertat „*tot trecutul păcătos*” etc. Nu-mi amintesc să mă fi ridicat în picioare în adunare. O consideram o condiție facultativă a „*înțoarcerii*”, deși astăzi sunt tineri care își extrag certitudinea convertirii lor din gestul acesta public de la finalul unui serviciu de evanghelizare.

Conduita mea de atunci era un aliaj de confuzie și nesiguranță. Lucrurile stăteau cam așa: mă „*întorceam*” la Domnul (prin acest artificiu birocratic al înregistrării datei), apoi păcătuiam din nou – mai exact continuam să trăiesc în păcat – și, după un timp, simțeam nevoia să notez o altă dată în bloc-notes. Aveam naivitatea școlarului care crede că, dacă începe un alt caiet, toate problemele lui cu caligrafia se vor sfârși ca prin minune. Nu găsesc nimic vrednic de laudă în tot acest zbucium, cu o excepție poate: ***aceea că îmi dădeam seama că păcatul mă face incompatibil cu statutul de copil al lui Dumnezeu.***

Astăzi, printre copiii de credincioși pare a se fi instalat o confuzie și mai adâncă. Nu păcatul meu ascuns mă tulbură, nu faptul că îmi murdăresc mâinile, și ochii, și gândurile îmi dau insomnii și temeri în legătură cu Răpirea, nu, ci faptul, mai degrabă superstițios, că nu am apucat încă să fac dovada publică a credinței mele. A te ridica în picioare „*ca să-L primești pe Domnul Isus*” a ajuns singura confirmare a convertirii, dacă nu chiar convertirea însăși.

Haideți să fim și mai clari: nu faptul că te-ai ridicat în picioare la apelul final, nu faptul că îți impui să te rogi și să citești mai mult din Biblie, nu faptul că mergi mai des la biserică – NU toate acestea înseamnă că te-ai întors la Domnul. Deși sunt lucruri bune, ele devin în

mâinile tale ritualuri și trucuri ca să-ți liniștești conștiința (și, eventual, să-i păcălești pe frați). Nesiguranța cu privire la mântuire vine din *umblarea în păcat*, iar pentru păcat nu se face ispășire printr-o cântare de laudă sau prin lectura unui capitol biblic în plus. Un lucru „*bun*” nu poate repara răul pe care îl faci zilnic. Răul trebuie mărturisit, condamnat și părăsit.

O definiție de lucru

Și cu asta am ajuns la momentul în care putem încerca o definiție „*operațională*”, nu teologică, a înțoarcerii la Dumnezeu. A te întoarce la Dumnezeu se traduce, practic, prin a da curs interpelării pe care ți-o face Domnul cu privire la păcatul tău. Înseamnă a spune „*Da!*” atunci când, în felul Lui scormonitor și competent, Domnul pune degetul pe rana, pe infecția vieții tale, și a acționa în consecință.

Câteva comentarii sper că vor mai compensa lipsa de rafinament și precizie a acestei așa-zise definiții.

În primul rând, în faptul pocăinței noastre inițiativa îi aparține Domnului. Prin Duhul Său, El aduce o

cercetare, o frământare cu privire la unul sau mai multe dintre păcatele noastre, pe care noi înșine n-am fi în stare să ni le inducem. Lucrul acesta se poate întâmpla când citești Cuvântul, când ascuți o predică sau pur și simplu când, în răstimpuri, simți cu putere zvârcolirile conștiinței tale atât de greu încercate. De cele mai multe ori, dincolo de intenția vorbitorului sau de contextul imediat al versetului, înțelegi că Domnul îți vorbește ție direct, gură către gură...

În al doilea rând, răspunsul la această intervenție divină ne aparține în întregime. Sentimentul de vinovăție sau de neliniște nu este *încă* pocăință. Mai este nevoie de acordul meu total cu privire

*... îmi dădeam
seama că păcatul
mă face incom-
patibil cu statutul
de copil al lui
Dumnezeu.*

la diagnostic. Eu pot să mă împotrivesc cercetării Domnului sau, din contră, să spun din toată inima, din tot sufletul, cu toată puterea: „*Da, Doamne, sunt un păcătos, un rob al păcatului, un dependent de pornografie, un fiu nebun... Mărturisesc, osândesc și, cu ajutorul Tău, părăsesc acest păcat*“. Pocăința înseamnă toate aceste trei lucruri (și poate chiar unele în plus). Nu-i suficient doar să-ți plângi păcatul, trebuie să-l și părăsești (sau să faci tot ce ține de tine ca să nu mai cazi). „*Nici Eu nu te osândesc! Du-te și să nu mai păcătuiești!*“ i-a spus Domnul unei femei desfigurată de teamă și remușcări.

Două exemple biblice ne vor face mai accesibile aceste posibil întortocheate teoretizări.

Femeia de la fântână

Domnul stă de vorbă cu femeia samariteancă și cred că nu greșesc când susțin că punctul culminant al conversației lor este acela în care străina exclamă: „*Doamne, dă-mi această apă!*“ Lăsând impresia că nu face decât să răspundă cererii ei, Mântuitorul umblă de fapt la conștiința ei în curs de atrofiere: „*Cheamă pe bărbatul tău*“. Observați, vă rog, finețea, dar și tăișul ca de bisturiu al acestei interpelări: fără vorbă multă și parcă înainte ca femeia să-și dea seama de ce i se pregătește, Domnul indică înspre păcatul în care trăia. Așa lucrează Duhul Sfânt: îți va vorbi și ție despre păcatul tău, pe nume, în așa fel încât vei avea senzația că cineva te arată cu degetul.

În acel moment, Domnul Isus era încă un străin pentru samariteancă, mai exact un evreu cu accent și maniere galileene. Putea foarte bine să ticluiască o minciună care să-i salveze imaginea. Dar ea are sinceritatea să recunoască: „*N-am bărbat!*“ Atât a vrut să audă Domnul. Din clipa aceea El devine Mântuitorul acelei nefericite. Dar mai este ceva. De ce credeți că Domnul reia, cu un plus de detalii, informația pe care o adusese la lumină femeia în răspunsul ei? „*Cinci bărbai ai avut și acela pe care îl ai acum nu-ți este bărbat*“. Ce credeți că îi sugerează *să facă* prin această repetiție?

Eu sunt convins că, odată ajunsă acasă, ultimul ei concubin („*al șaselea*“) a trebuit să-și facă bagajele și să se mute, până la căsătorie cel puțin. Nu ți se pare normal ca pocăința să acționeze și la acest nivel? Nu înțeleg acea pocăință care îți cere să mărturisești păcatul de a fi atins în chip necurat trupul unei fete, dar îți permite ca a doua zi să te afli din nou cu ea de mână prin parcurile desfrunzite ale urbei tale... E un semn al vremurilor tulburi pe care le trăim că ne mărturisim păcatul sau chiar îl plângem, dar nu facem nimic să-l părăsim și nu fugim de el!

Bărbatul din dud

Al doilea exemplu. Domnul stă la masă cu Zacheu. De data aceasta Biblia nu ne mai face martorii dialogului lor și nici ai Cuvântului care a dat naștere pocăinței unui vameș corupt. Citim numai că, la un moment dat, Zacheu s-a ridicat în picioare (!) și s-a adresat Mântuitorului: „*Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva o dau înapoi împătrit*“. „Neobișnuită pocăință, nu-i așa? Mai-marele vameșilor nu se pierde în vaiete și implorări, nu-și exorcizează vinovăția prin mărturisiri vagi și generale, ci renunță dintr-un foc la jumătate de avere și anunță despăgubiri generoase pentru „*victimele*“ lăcomiei sale. Și ca lucrurile să fie și mai clare, Zacheu se ridică în picioare, nerăbdător să-și ducă pocăința până la capăt.

Vezi, dragul meu, pocăința se referă la „*a face*“, „*a acționa*“ mai mult decât suntem tentați să credem de obicei. De multe ori a te pocăi înseamnă să dai înapoi ce ai furat, să te duci să-ți ceri iertare, să cauți un om al lui Dumnezeu cu care să vorbești despre păcatul tău, să arunci colecția de CD-uri, să rupi relația de prietenie despre care știi bine că te murdărește etc. Prea mult ne pocăim în rugăciunile noastre și prea puțin în faptele noastre!...

Alte două exemple

Îmi aduc aminte în acest context de o

adolescentă dintr-o familie de credincioși care, în urma unei predici, a înțeles că relația pe care o avea de doi ani este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Imediat și-a sunat prietenul și i-a spus că totul s-a terminat între ei, că ea nu mai vrea să păcătuiască și, înainte ca tânărul, care nu era copil de credincioși, să înțeleagă despre ce este vorba, fata a închis, și-a scos sim-ul din telefon, iar mai târziu și-a schimbat chiar numărul. Deși îl iubea, ea n-a căzut în capcana nesfârșitelor explicații asupra gestului ei și, mai ales, a evitat cu hotărâre întâlnirea între patru ochi pe care i-o ceruse el insistent. Îmi aduc aminte, ușor amuzat, că, multă vreme după despărțire, tânărul nostru încă își mai plângea pierduta iubire – și poate o mai plânge și acum, căci, din câte știu, fata nu s-a răzgândit. Da, pocăința înseamnă uneori chiar să scoți un contact din agenda telefonică!

Altă fată s-a întors de la biserică stăpânită de un singur gând. A intrat în camera ei, a deschis ușa șifonierului și a murmurat o rugăciune scurtă:

„Doamne, treci Tu prin garderoba mea și arată-mi toate hainele care nu sunt după voia Ta!” Și acel șifonier s-a golit pe jumătate.

Și finalul

Prin urmare, când ne putem considera întorși la Domnul?

Știi ce? Îți propun să renunți la scenografia aceea cețoasă a convertirii pe care o ai acum în minte. Nu-ți mai imagina că atunci când te vei întoarce la Domnul vor fi tunete și semne mari în cer, nici că în extazul acelei trăiri Îți va apărea Domnul Însuși și îți va zâmbi a încurajare, nici că vei plânge ore în șir și toate lanțurile vor cădea peste noapte.

Fii mai practic! Fii mai sincer!

Începe să te pocăiești de lucrurile **pe care ți le-a arătat Domnul deja**. Repet, rupe acea relație care te va duce în iad! Nu-ți mai plânge atâta păcatul, părăsește-l! Cere-ți iertare de la părinți, dacă știi că i-ai supărat! Aruncă pantalonii aceia care ți se lipesc pe trup! Blochează site-urile dubioase de pe Internet sau chiar renunță

la Internet, dacă e cazul! Caută un om al lui Dumnezeu și adu la lumină păcatul tău ascuns (acesta a fost momentul întoarcerii mele la Domnul)!

Știi care e urmarea? Dacă începi să ascuți de șoapta Duhului, El Însuși, din interior, va adevăra că ai devenit un copil al lui Dumnezeu și nu vei mai fi nevoit, în disperare de cauză,

să cauți tot felul de confirmări, false sau nerelevante, în afară. Vei purta în tine un duh de înfiere care nu-ți va mai da voie să orbecăi cu privire la identitatea ta (vezi Rom. 8.15). Vei spune: *„Sunt un copil al Domnului!”* și glasul nu-ți va tremura și nici nu ți se va mai umple fața de rușine...

El ne-a născut din nou...

1 Petru 1.3

In versetul 3 ni se spune că Dumnezeu „ne-a născut din nou”. Însă oamenii din toate timpurile, deci și cei din zilele noastre, sunt la fel cu Nicodim de odinioară. Acela l-a făcut Domnului Isus o vizită în timp de noapte și a început să-I spună cuvinte bune și adevărate: „Știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu...” Dar Domnul Isus nu intră în discuție cu el, ci îi spune că trebuie să se nască din nou. „Cum se poate așa ceva?” întreabă Nicodim. „Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?” Domnul Isus îi spune atunci că aceasta se face din apă și din Duh, și fără ea nu poate nimeni să intre în împărăția lui Dumnezeu. Nicodim nu pricepe. Atunci Domnul Isus nu-l lasă aici, ci îl duce la crucea de pe Golgota și îi spune că, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa va fi înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Nicodim va fi gândit adânc la cuvintele auzite și a ajuns la lumină, dar n-a îndrăznit să treacă de partea Domnului Isus chiar atunci. Când însă Domnul Isus a murit, s-a declarat și el de partea Lui, pentru că Iosif și Nicodim l-au înmormântat.

Fără să fie cineva născut din nou, nu intră și nici nu vede împărăția lui Dumnezeu. Dacă a trăit cineva acest lucru, nu mai are nevoie de vreo explicație; dacă însă nu l-a trăit, oricâte explicații i s-ar da, degeaba, că nu înțelege.

Dumnezeu trebuie să scuture pe om, că să-i vina mintea la cap, să vadă nenorocirea în care l-a dus păcatul și, zdrobindu-i-se inima, să întrebe: „Unde să scap?” Scăparea îi este arătată atunci în jertfa Domnului Isus. Trecând de partea Lui, primești iertarea păcatelor și ești pecetluit cu Duhul Sfânt care adevărește atunci împreună cu duhul tău că ești copil al lui Dumnezeu. Poate să-ți tăgăduiască toată lumea dreptul de copil al lui Dumnezeu; tu știi în cine crezi, te bazezi pe jertfa de pe Golgota, pe acest scump Cuvânt al lui Dumnezeu și pe mărturia pe care ți-o dă Duhul Sfânt.

***

Filă de jurnal...

– de la întuneric la lumina Lui –

Începutul

Mi-am dorit să-L găesc pe El, să am ceea ce mi se părea că au cei de lângă mine. De mic am mers la Adunare deși nu mă regăseam printre copii. Ascultam cu interes cuvintele celor ce ne vorbeau, dar ele nu își găseau locul în inima mea. Știam că sunt diferit de ceilalți într-un sens negativ și apăsător. Părinții mei nu mai veneau la aceste întâlniri. Uneori mă rugam cu sinceritatea și simplitatea unui copil de 10 ani ca Domnul Isus să pătrundă în inima mea. Dar totul era un obicei, este drept unul bun, dar doar un obicei de duminică. Până într-o zi când am știut că am fost ascultat, când am înțeles că nu trebuie să simt sau să pipăi Adevărul, ci doar să-L primesc și să-L cred. Și zilele s-au scurs în continuare, însoțite de bucuria că nu mai sunt ceea ce am fost deși viața mea nu s-a schimbat într-un mod evident, dramatic. Și totuși ceva lipsea: lipsea bucuria eliberării pentru că nu fusese nicio întristare a robiei. Eram încă inocent și copilăros în purtarea mea.

Bezna nopții

Mi-am dorit să-L găesc pe El, să am ceea ce mi se părea că au cei de lângă mine, cei care Îi mulțumeau cu înflăcărare Domnului pentru lucrările Lui în viața lor. Nu știam că cei cărora li se iartă mult iubesc mult. Sau cei care își văd starea disperată în păcat iubesc mai mult. Și m-am rugat. *Doamne, ajută-mă să mă văd păcătos!* Nimic nu s-a schimbat. Până la o vreme, când am început să mă îndepărtez de ceea ce credeam că am: părerea mea bună despre mine. Noile mele obiceiuri contraziceau fără tăgadă realitatea. Eram un tânăr copleșit de compromisul poftelor tinereții. Un drum parcurs încet, dar sigur. În singurătate, lipsit de ajutorul binecuvântat al unui frate îndrumător cu care să împărtășesc, cu care să mă rog. În întuneric, lipsit de cunoașterea reală a inimii omenești și a capacității ei nesătule de a păcătui. În fățarnicie și în minciună pentru că în afară oamenii îmi admirau hainele frumoase de duminică. Dar înăuntru, ce era înăuntru? Era

disperarea robiei. Plânsul neputinței de a scăpa de ceea ce ajunsese o povară grea. Era apăsarea că nu sunt ca ceilalți, că sunt condamnat să nu primesc har. Era teama că tot ce crezusem ani de zile era doar un basm lipsit de putere. Era ispita să fug, să renunț la prostii religioase și să-mi găsesc fericirea în plăcerile ofertante ale generației mele. Era gândul satanic de a pune punct acestei vieți lipsite de demnitate.

Mijirea zorilor

Mi-am dorit să-L găsesc pe El, să am ceea ce mi se părea că au cei de lângă mine. Înțelesesem adevărul amar că sunt păcătos. Îl știu acum fără niciun efort de memorie. E viu în conștiința mea. Fără El sunt doar o epavă, un căzut între tâlhari, un porcar nespălat și pustiit de demnitatea pe care ar trebui să o aibă un om creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Fără El sunt rob. Și totuși, decât rob al păcatului, mai bine rob al lui Hristos. Și am început să strig ca un vameș

din mijlocul păcatului său. Cu disperare, ca un tată al cărui fiu este bolnav, ca un olog care nu mai are pe nimeni. Și atunci am început să înțeleg, să pricep ceea ce auzem de ani de zile: că Dumnezeu dă har celor smeriți; că sângele Lui a curs pentru păcatele mele reale din conștiința mea; că judecata stă în faptul că oamenii au iubit mai mult întunericul pentru că faptele lor erau rele; că trebuie să vin în lumină, să spun cine sunt: un rob al păcatului, un mințit de înșelătorul și un mincinos la rândul lui; că trebuie să spun adevărul despre mine, despre cine sunt fără El pentru că, doar așa, voi putea primi adevărul Lui despre mine.

Lumina zilei

Mi-am dorit să-L găsesc pe El, să am ceea ce mi se părea că au cei de lângă mine. Cei care vorbeau la trecut despre robiile lor. Cei care mă priveau cu seninătate, dar cu smerenie și cu lacrima sinceră a recunoștinței față de Isus Domnul. Nu mai eram cel ce fusesem. Lanțurile robiei erau sfărâmate. Știu acum că Hristos Domnul este Viu și că El a biruit păcatul. Nu este un basm, nu! Este o realitate a credinței în umilință și în ascultare. Ascultarea de Cuvântul Său: de a

renunța la lucrurile ce aveau legătură cu robia mea, de a rupe tovărășiile rele, de a strânge Cuvântul Său în inima mea, de a merge pe o cale a ascultării față de părinți și de frați, de a dăruia celor din jurul meu în slujire. Dar mai mult decât orice, de a fi consecvent pe acest drum nou din viața mea. De a umbla în lumina părtășiei cu cei ce-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. De a răbda încercarea și de a mă despărți de păcat. Prin harul Lui. Când mă curățesc de întinăciune mărturisind

păcatele, El mă inundă cu neprihănirea Lui și cu dorința de a-L glorifica pe El.

Epilog

Astăzi privesc cu uimire la trecut. Mare este Dumnezeu și foarte vrednic de laudă!

Îți doresc, iubitul meu cititor, să-L găsești pe El, pe Isus Hristos Domnul, și să ai ceea ce cu siguranță au cei de lângă tine. Nu o religie, fie ea și evanghelică, nu un obicei, oricât de bun ar fi el. Nu! Ci pe El, pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care a venit să caute și să salveze ce era pierdut. Pe mine și pe tine.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

***

Despre depresie în lumina Scripturii

Partea a II-a

Cauzele depresiei (1)

Este important să ne dăm seama că deprimarea nu este o problemă de sine stătătoare sau una izolată. Ea reprezintă o reacție față de ceva anume. Din acest motiv, Scriptura nu spune aproape nimic despre deprimare. Pur și simplu, nu pomeniște de ea! Cu toate acestea, are multe de spus despre originile depresiei.

Biblia ne învață că depresia nu este cauzată de anumite circumstanțe prezente în viața noastră, ci, mai precis, de acele reacții nebiblice ale noastre față de respectivele circumstanțe (desigur, cu excepția anumitor probleme fizice sau tulburări mintale de care ne vom ocupa imediat). Lucrul acesta se poate dovedi atât biblic, cât și în urma observației. Exemple ale modului diferit în care Iuda și Petru au reacționat la păcatele lor

se găsesc din belșug în Scripturi. Apoi, în viața de zi cu zi, îi vedem pe unii cum se mâhnesc și se arată constant deprimați poate din cauza unui accident care i-a lăsat schilozi pe viață. Sau aflăm de persoane precum Joni Erickson Tada care în cele din urmă au putut să se folosească de situații similare ca de un prilej pentru a se împlini spiritual. Deosebirea, vedem, constă în răspunsurile lor.

Din nefericire, *omul deprimat, de regulă, nu ia o singură decizie nebiblică la problemele sale, mai degrabă el a luat deja o serie de altfel de decizii*, complicând în acest fel procesul recuperării sale. Știm că o gândire greșită rezultă dintr-un comportament iresponsabil, un fapt care adâncește depresia cuiva, fapt care

la rândul lui îl stimulează să gândească și mai greșit în continuare... („*Cel rău este prins în înseși nelegiuirile lui, și este apucat de legăturile păcatului lui*“, Proverbe 5.22).

Cu alte cuvinte, *depresia apare adesea în urma unui ciclu descendent în care am intrat printr-o problemă, am reacționat față de ea într-un mod păcătos, cauzând o complicare a problemei și a urmat o serie de alte răspunsuri păcătoase (greșite)*

din partea noastră etc. Așa cum vom afla mai târziu, acest ciclu trebuie stopat și trebuie început un ciclu de reacții biblice ascendente.

Unele dintre cauzele generale ale depresiei:

Problemele fizice

Unii oamenii pot suferi de depresie ca urmare a unei afecțiuni a creierului sau a unui alt tip de boală. Alții poate au fost diagnosticați cu un dezechilibru chimic și, deși trebuie să lăsăm loc acestei posibilități, nu credem că această cauză este chiar așa de comună cum consideră unii. Teoria dezechilibrului chimic a atins proporțiile unei mode în prezent și, în consecință, terapia principală la care se recurge pentru cei deprimați este medicația. Însă atunci

când cineva este diagnosticat ca suferind de un dezechilibru chimic al creierului, acesta ar trebui să-și pună următoarea întrebare (sugerată de către doctorul Bob Smith, un medic creștin care aduce o contribuție serioasă la consilierea biblică): „*Despre care element chimic este vorba și cât de dezechilibrat este?*“ În cele mai multe cazuri răspunsul la această întrebare va fi: „*Nu știm.*“ Un asemenea răspuns venit din partea comunității medicale ar trebui, fără îndoială, să-l pună serios pe gânduri pe un credincios.

Ceea ce se întâmplă este că în loc să-i învățăm pe oameni cum să se ocupe de problemele lor, de prea multe ori îi îngropăm, pur și simplu, în medicamente. Și deși utilizarea medicației pentru tratarea depresiei este tot ce are mai bun lumea necredincioasă de oferit, din fericire, la dispoziția creștinului se găsesc alte resurse. Având aceasta în minte, ar fi foarte înțelept să apelăm la medicamente ca la un ultim resort, nu ca la o primă soluție. Ar trebui să începem examinând atent concepțiile și faptele din viețile noastre care s-ar putea să stea la baza problemei noastre. Cu toate acestea, E. Fuller Torrey (un cercetător în psihiatrie care nu subscrie la poziția noastră asupra psihologiei) recunoaște că în jur de 5% din numărul celor care ajung la un psihiatru este reprezentat de cei care, de fapt, suferă de boli congenitale sau de afecțiuni ale creierului, circa 75% sunt cei care pur și simplu întâmpină probleme în viață, iar restul de 20% sunt cei care într-adevăr necesită o examinare atentă pentru a se trage o concluzie (*din How to Counsel from Scripture, pag. 4*). Acestea fiind spuse, noi mai recomandăm și o examinare completă a celui care se luptă cu o puternică depresie.

Oboseala fizică și/sau emoțională, ca și obiceiurile alimentare proaste pot, de asemenea, constitui un factor. Din cartea I a Împăraților, în cap. 19, aflăm că o principală cauză a deprimării lui Ilie pare să fi fost sfârșeala lui, adică extenuarea fizică de care a fost cuprins. Ca urmare, prima terapie a lui Dumnezeu pentru Ilie aflăm că au fost mănecarea și somnul (de la versetele 5 la 8). Mai încolo, Dumnezeu l-a ajutat pe Ilie

să-și ia ochii de la el însuși și să-i îndrepte spre Dumnezeu (ce-și revela suveranitatea Lui între timp, vezi versetele 11 și 13). După aceea, l-a mai ajutat să arunce o privire realistă asupra vieții (vers. 18), în cele din urmă Dumnezeu reușind să-și implice din nou profetul în lucrare (de la versetele 15 la 19). Întregul proces a durat mai multe săptămâni.

Exemplul lui Ilie ar trebui să-l studieze cel deprimat fiindcă, asemeni acestui mare om al lui Dumnezeu, mulți dintre cei ce suferă de depresie își îndreaptă deseori toată atenția doar spre ei înșiși în loc să și-o îndrepte spre Dumnezeu sau spre alții. În plus, această greșală este de multe ori agravată de extenuare și de o dietă inadecvată. Remediu constă adesea în redirecționarea atenției noastre, în odihnă și într-o alimentație corespunzătoare.

Vinovăția

Psalmii 32, 38 și 51 descriu la unison deprimările celui vinovat. (Notați aici Psalmul 32.3-5 unde s-a spus: *«Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsă asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu.»*). Astfel, unii cred că sursa numărului unu a depresiei este vinovăția persistentă din viața cuiva. Adeseori această vinovăție rezultă din păcatele anilor trecuți în care iertarea lui Dumnezeu nu a fost niciodată cerută ori primită. Iar dacă vinovăția nu este înlăturată în urma mărturisirii păcatului (1 Ioan 1.9), firește, rezultatul va fi depresia. Creștinii nu trebuie să practice păcatul cu bună-știință căci astfel vor fi nevoiți să suporte consecințele, una dintre ele putând fi depresia.

Articol preluat de pe www.ResurseCrestine.ro

***

Unde privește mai întâi Dumnezeu

Cine ești tu în spatele ușilor închise?
Acest test în trei părți dezvăluie adevărata
calitate a spiritualității tale.

Este posibil să fi auzit aceste cuvinte (sau o variantă a lor) astfel: „*Cum este un om în intimitate, în responsabilitățile personale, așa este el în ochii lui Dumnezeu și nimic mai mult.*” Cel mai frecvent citat este tânărul scoțian Robert Murray McCheyne. Sunt însă și alți gânditori creștini evlavioși care au împărtășit aceste sentimente. Le-au preluat, poate, fără să-și dea seama, unii de la alții; cel mai probabil este însă că toți au învățat aceeași lecție pe calea cea grea – prin experiență personală. Oricum, toți au experimentat aceleași trei elemente, vitale pentru o trăire creștină autentică.

În primul rând, ei au aflat că ceea ce sunt cu adevărat, creștini, se manifestă clar în intimitate, nu în public.

Nu în primul rând slujirea vizibilă, cât viața mea devoțională ascunsă indică valoarea reală a spiritualității mele. Aceasta nu înseamnă să-mi desconsider viața publică, ci ea să reflecte realitatea

profunda a părtășiei personale cu Dumnezeu. Pot vorbi sau mă pot ruga cu zel și elocvență în public, pot apărea înaintea altora stăpân pe mine însumi, când sunt în public. Dar ce se întâmplă când închid ușa după mine și numai Tatăl mă vede?

Nu este lipsit de importanță faptul că în Predica de pe Munte Isus i-a avertizat pe ucenicii Săi în privința ipocriziei arătate înaintea oamenilor și i-a încurajat să fie transparenți înaintea lui Dumnezeu. Foarte ușor suntem înșelați, în cultura noastră, încât să credem că ceea ce contează realmente este ce se vede în public. Tare ciudat li s-ar fi părut apostolilor să vadă că serviciile de închinare, la care putem atât de ușor să fim doar spectatori, sunt mult mai frecventate decât întâlnirile de rugăciune. Se va spulbera vreodată iluzia succesului nostru vizibil?

Din când în când statisticile arată cât de mare este discrepanța dintre imaginea pe care o prezentăm ca evanghelici și realitatea pe care o mascăm. Nu manifestăm întotdeauna o „credință sinceră” (1Tim. 1:5 – credință nefăgarnică, credință care

nu are nevoie de masca actorului). Viața are însă un mod de a smulge măștile pentru a dezvălui ce se ascunde sub ele cu adevărat. Așa cum în mod fizic viciile, abuzurile de tot felul sau neglijența față de trup ies la iveală pe chipul omului odată cu trecerea anilor, întocmai este cu natura noastră spirituală care, abuzată sau neglijată, va pune în lumină un caracter deformat, nedisciplinat, imatur. Și Dumnezeu Tatăl nostru are o metodă de confirmare și de răsplătire publică – într-un fel sau în altul, a adevăratei noastre identități. (Matei 6,5-6).

De aceea, cercetează-te în adâncul tău, învață să te rogi, controlează-ți gândurile și, prin harul lui Dumnezeu, lasă-te modelat de Scriptură.

Un al doilea element arătat este că viața creștină nu trebuie trăită pe baza sentimentelor noastre, ci prin împlinirea îndatoririlor.

Sfințirea nu este o condiție bazată pe sentimente, ci pe supunerea voinței noastre voii lui Dumnezeu. Evangheliismul secolului al XX-lea a fost sensibil la erezia „*Boy Scout Christianity*“ („*Promit să fac ce-mi stă în putință, să-mi fac datoria...*“ – aceasta este o parafrază a motto-ului Boy Scouts) care a redus Evanghelia creștină la un Hristos pe jumătate (Mântuitor, dar nu Domn) și o mântuire pe jumătate (binecuvântări, dar nu îndatoriri)! Câtă nesăbuiță se manifestă adesea față de învățătura Noului Testament în care găsim în mod repetat texte explicite cu îndatoriri specifice care decurg din relația noastră cu Domnul Isus!

Un studiu atent al câtorva pasaje din Epistole va îndepărta gândul că datoria este străină de trăirea creștină. Aruncați o privire la Romani 12,1-15, Galateni 5,13-6,10, Efeseni 4,1-6,20, Filimon 1,2-9, Coloseni 3,1-4,6, 1 Tesaloniceni 4,1-5,28, 2 Tesaloniceni 2,13-15, Iacov 1,19-5,20 și 1 Petru 1,13-5,11. Fără îndoială, cercetând cu atenție, se poate observa seria de imperative („*Faceți așa și așa!*“) din Noul Testament. Fiecare dintre ele se constituie ca o poruncă (sau un îndemn) a lui Dumnezeu pentru vremea harului. Ne temem că îndeplinirea îndatoririlor va umbri harul lui Dumnezeu...?

Priviți o soție casnică, atât de ocupată întreaga zi, a cărei viață este dominată de mulțimea responsabilităților ei. Pe când soțul se îngrijește de

câștigarea resurselor materiale într-o lume deseori provocatoare și acaparatoare, ea pregătește hrana zilnică, duce copiii la școală, face cumpărături, curățenie, spală, calcă, coase... Cum? Din datorie. Iubirea pentru Dumnezeu și datoria sunt două părți ale aceluiași lucru. Cât de nesăbuiți am fost să le separăm și să considerăm datoria o lucrare dezagreabilă. Ea este esența asemănării cu Cristos (Ioan 4,34). **Prin urmare, cunoaște-ți îndatoririle creștine și du-le la îndeplinire.**

Al treilea element pe care îl observăm în viața oamenilor evlavioși este că au învățat să trăiască în sfințenie și în sinceritate și în intimidare, unde nu-i vedea nimeni; ei știau că trăiau *coram Deo* (înaintea lui Dumnezeu).

Acest singur principiu este suficient să ne transforme întreaga viață și să ne facă să nu ne înșelăm singuri, nici în fața lui Dumnezeu și nici a altora. Nimic nu este ascuns de ochii Celui cu care avem de-a face (Evrei 4,13). Am înțeles pe deplin acest adevăr? A început el să domine orice acțiune a mea producând transparență în viața mea? Este singurul mod cert de a te bucura de eliberarea de sub presiunea lumii, care încearcă să te facă să te conformezi modelului ei, și de a învinge teama de oameni. Cei care fac din acest adevăr scopul lor pentru o conștiință curată, fără nicio pată înaintea lui Dumnezeu, sunt oamenii liberi ai lui Cristos. Prin urmare, trăiește-ți toată viața ca în prezența lui Dumnezeu.

Așadar, aici sunt trei lucruri care se constituie într-un test al nivelului spiritual la care mă aflu: Cum sunt cu adevărat în ascuns? Cum reacționez la cuvântul „*datorie*“? Trăiesc fiind conștient de cât de vizibilă este viața mea înaintea lui Dumnezeu?

John Owen sugerează faptul că dacă eșuezi în a te preocupa de aceste probleme ale inimii este ca și cum ai lăsa „*o molie într-o haină să roadă și să distrugă firele ei de ață întreșute, astfel încât, deși întreaga croială se menține, poate fi ușor ruptă în bucăți.*“

Iată într-adevăr o comparație înțeleaptă!

Articol preluat și adaptat de pe www.rcrwebsite.com

***

Părinților, urmați pilda lui Dumnezeu!

In Efeseni 5.1 credincioșii găsesc un îndemn cuprinzător: „*Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste!*“. Este un îndemn cuprinzător, pentru că este un îndemn cu o adresă, în primul rând, generală, dar, în același timp, și cu o adresă particulară. Adresa generală îi include pe toți credincioșii: fiecare credincios, fiecare credincioasă trebuie să fie inspirați în viețuirea zilnică de pilda desăvârșirilor lui Dumnezeu. Adresa particulară (sau specială) se referă la un grup special de credincioși, la tații din familiile creștine care sunt chemați să-L urmeze pe Cel ce este Tatăl Suprem, pe Cel ce este Singurul Tată desăvârșit... El este numit de Iacov în epistola lui la cap. 1.14 „*Cel de la care vine orice lucru bun și orice dar desăvârșit; El este Părintele luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare*“. Evident, este vorba despre Dumnezeu-Tatăl.

Tatăl dintr-o familie creștină este chemat să urmeze pilda lui Dumnezeu-Tatăl.

Cu alte cuvinte, tații credincioși Îl au de urmat, Îl au de imitat pe Cel ce este Modelul Desăvârșit de Tată, pe Tatăl Ceresc. Ce minunate și ce bogate sunt caracterizările lui Dumnezeu-Tatăl în întâia Epistolă a lui Ioan. La capitolele 4, v. 8 și 16 este scris: „*Dumnezeu este Dragoste*“. Este de notat: nu se spune Dumnezeu iubește, ci Dumnezeu este Dragoste. Ce înseamnă asta? Înseamnă că **absolut tot ce face Dumnezeu pentru copiii Săi este dragoste**: creația lui Dumnezeu este dragoste, providența Lui este dragoste, mântuirea lui Dumnezeu este dragoste, planurile veșnice ale lui Dumnezeu sunt dragoste, revelația generală a lui Dumnezeu este dragoste, înțelepciunea lui Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu este sursa dragostei, conținutul dragostei, promotorul dragostei și

biruința finală a dragostei. Ce pătrunzătoare sunt cuvintele de la 1 Corinteni 13.8: „*Dragostea nu va pieri niciodată*“. Pentru că Veșnicul Dumnezeu nu va pieri niciodată, dragostea nu va pieri niciodată.

În lumina acestor considerațiuni, o întrebare: Este tot ceea ce facem noi, ca tați, o arătare a dragostei? Este ea o dragoste inspirată și luminată, activizată de dragostea lui Dumnezeu? Sunt faptele noastre, cuvintele noastre, atitudinile, reacțiile noastre manifestări ale dragostei? Oare ieșirile printr-o purtare sfântă și evlavioasă, nervoase, contrazicerile, ridicările de ton sunt compatibile cu dragostea? Simt copiii noștri căldura dragostei noastre? Sunt copiii noștri încălziti de căldura afecțiunii dintre părinți? Un aspect important de reținut este că disciplina lui Dumnezeu, fie cea preventivă, fie cea corectivă, arătată față de copiii Lui credincioși, este totdeauna un atribut al dragostei: așa trebuie să fie și modul în care un părinte credincios, un tată credincios își disciplinează copiii.

Venirea la Domnul Isus a copiilor de credincioși este o sărbătoare a familiei și a adunării, este o biruință a dragostei, o biruință a lui Dumnezeu care e Dragoste.

În 1 Ioan 1.5 se spune că „*Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric*“. Dumnezeu este Originatorul luminii fizice. În același timp El este „*Părintele luminilor spirituale*“. Fără El, omul este în întuneric. Ce profund este întunericul spiritual. Oamenii gândesc păcatul, iubesc păcatul, trăiesc păcatul, propagă păcatul. Numai Dumnezeu, prin Domnul Isus Cristos, poate să înfrângă întunericul și

să facă lumină. Așa cum creația lumii fizice a început cu zicerea lui Dumnezeu, tot așa orice viață spirituală își are obârșia în Dumnezeu care zice, ca în prima pagina a Bibliei:

„Să fie lumină!“

*Absolut tot
ce face
Dumnezeu
pentru
copiii Săi este
dragoste.*

Tatăl și, alături de el, mama credincioasă sunt chemați să arate celor din jur, și în primul rând copiilor, lumina lui Dumnezeu, cu alte cuvinte puritatea și sfințenia lui Dumnezeu, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, potrivită cu învățătura Scripturii. Așa cum tatăl se străduiește să aducă hrana trupească în familie, el aduce și hrana de sus care vine prin cunoașterea și trăirea Biblică. Tatăl credincios împreună cu soția lui credincioasă deschid înaintea copiilor Cuvântul lui Dumnezeu, despre care Psalmul 119.8 vorbește astfel: „*Cum își va ține tânărlul curată*

cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.“ Domnul Isus este Darul dragostei Tatălui (Ioan 3.16) și Lumina lumii (Ioan 8.12) – El este Mântuitorul. Credincioșii, ca unii care L-au primit pe Domnul Isus, sunt purtători ai Domnului Isus Cristos: sunt **crisofori**. În acest fel, ei urmează pilda lui Dumnezeu Tatăl, căci despre El a zis Dumnezeu: „**Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.**“ (Matei 3.17).

Dan Mircea Popa

Varând în nevăzut

„...Doamne, ce vrei să fac?...“ (Faptele Apostolilor 9.6)

Dumnezeu ți-a dat vederea ca să privești. Și prețuiești acest dar al Lui mai mult sau mai puțin. Privești ce e frumos dar privești și ce e mai puțin frumos. Privești cu folos dar privești și fără folos. Privești ceea ce îți face bine, dar privești și ceea ce nu îți face bine. Privești și îți place să privești. Dorești să privești cât mai mult și cât mai multe. Și parcă uneori, când ești în mijlocul *frumosului* devii trist că nu ai timpul și că viața ta este prea scurtă ca să poți privi tot *frumosul*.

Și tot privind ce e în jurul tău, începi să crezi că lumea se reduce numai la ceea ce vezi. Sau cel mult la ceea ce simțurile tale îți permit să percepi. Și astfel îți limitezi cunoașterea și înțelegerea numai la ceea ce simțurile tale percep.

Dar privind de data aceasta în Scriptură de la un capăt la altul al ei, vei vedea că dincolo de *ceea ce se vede* este *ceea ce nu se vede*. Dincolo de *văzut* este *nevăzutul*. Nu este doar o lume imaginară, o lume posibilă, ci este o lume reală, poate mai reală decât cea în care trăiești.

Privește, de exemplu la episodul trezirii lui Saul (viitorul Pavel) relatat în Faptele Apostolilor. Pe vremea aceea, Saul trăia în lumea *văzută*, unde urmărirea, prigoana, omora, crezând că face bine ceea ce face. Și asta până când Saul a ajuns pe un drum - „*drumul Damascului*“. Atunci și acolo a auzit și a văzut ceea ce nimeni din cei ce erau cu el nu a auzit și nu a văzut nimic. Nu se știe cum numai el a văzut „*lumina strălucitoare*“ și a auzit „*un glas*“. Lumina și glasul erau numai pentru el. Pentru că Dumnezeu a hotărât ca atunci și acolo să fie timpul și locul trezirii lui. Știut doar de ei doi - de Dumnezeu și de Saul. Atunci și acolo, lui Saul (devenit de acum Pavel) i s-a permis să *vadă în nevăzut*. Acolo unde îl aștepta Dumnezeu care dorea nu să-l distrugă, ci să-l trezească și să-l recupereze. Și

primul contact al lui Pavel cu *nevăzutul* îl face să pună întrebarea „*Doamne, ce vei să faci?*“ El simte nevoia de acum încolo să facă ce vrea Domnul. Numai *văzând în nevăzut* îți dai seama că ceea ce trebuie și are rost să faci pe pământ este numai ce vrea El. Privind în jur aici, pe pământ, îți vine să te retragi din tot și din toate și să aștepti venirea Lui sau plecarea ta. *Privind însă în nevăzut* îți dai seama că mai sunt atâtea de făcut pe pământ pentru El și pentru cei din jur. *Văzând în nevăzut* îți aduci aminte că Dumnezeu te-a lăsat aici pe pământ ca să-L înlocuiești și să duci mai departe ce a început El.

Au *văzut în nevăzut* și Daniel și Stefan și Ioan, și Petru și mulți alții amintiți în Scriptura. Au fost experiențe numai de ei știute. Au fost imagini numai de ei văzute. Au fost sunete numai de ei auzite. Poate nu e cazul să știi tot ce li s-a arătat sau tot ce li s-a spus... Dar mesajul experiențelor lor pentru tine este că *dincolo de văzut este un nevăzut*. Un nevăzut pe care îl vei vedea atunci când te vei trezi din amorțeala data de ceea ce se vede aici și acum, din amăgirea a ceea ce ochii văd și inima cere... Degeaba te apuci să-i spui unui om care doarme ce lucruri minunate poate avea, poate vedea și poate auzi. Numai când se va trezi îți va da seama de toate aceste lucruri.

Adu-ți aminte acum, când lumea e în schimbare și când mai ai puțin timp de făcut câte ceva pe Pământ ca dincolo de *ceea ce se vede* este *ceea ce nu se vede* și că numai *văzând în nevăzut* îți dai seama ca ceea ce mai are rost acum sunt numai lucrurile bune pregătite de El pentru tine ca să le faci.

Din toată inima...

*Din toată inima, Îți mulțumesc,
din toată inima, Ti-aduc mărire,
din toată inima, Te preamăresc,
o, Dumnezeu, o, Veșnică Iubire.*

*Din toată inima, eu mă închin,
din toată inima, Îți nalț cântare,
din toată inima la Tine vin,
o, Dumnezeu, o, Veșnică Iertare.*

*Din toată inima, vibrând Te-ador,
din toată inima și pentru toate,
Îți dau cinstire recunoscător,
o, Dumnezeu, Eternă Bunătate.*

*Eu altceva nimic, nimic nu pot
decât să mă prostern în mulțumire,
să Te înalț oriunde și cu tot
ce sunt - să-Ți dau mereu, arzând iubire.*